

7. Mezipotočí
M.d.V.f.G.d.D.i.B., ročník 31,
1893, č. 2, s. 155-157

Zároveň s Hřebenem, totiž v roce 1312, se objevuje poprvé i doložená zmínka o Mezipotočí. Tato osada leží v údolí na úpatí Slavkovského kopce v soudním okrese a jihozápadně od Krumlova.

Jméno osady poukazuje na to, že ji nevybudovali Němci, nýbrž Slované, že tedy byla založena asi již před 13. století; neboť slovo „Nespoding“ vzniklo z českého slova „Mezipotočí“ tak, že se německý jazyk, který tu již několik století vládne, přizpůsobil původní, jemu cizí výslovnosti.

Jako prvního z vlastníků Mezipotočí, s jejichž jmény jsme se setkali, seznamujeme se s jistým Albertem. Tentýž poskytl svědectví, když 4. března 1312 Bavor ze Strakonice svému purkrabímu v Pořešíně, Janovi z Vracova, prodal vesnice Vinice a Svinihlavy. *1) (odkaz viz originál)

*1) *Emler, Regesta III, s. 27. – Klimesch, Listiny a registry k historii zboží Pořešín, s. 1.*

Vzhledem k tomu, že pro tehdejší dobu kromě Rožmberského maršála Albero nebo Alberta I. nelze doložit žádného Harracha téhož jména, musíme vycházet z toho, že byl s tímto identický, pokud vůbec náležel k rodu Harrachů.

Po více než půl století, totiž v roce 1369, setkáváme se opět s jedním šlechticem užívajícím místní predikát „z Mezipotočí“. Tento šlechtic byl Jan Borowetz, který se později nazýval po sousedním statku

7. Nespoding (Mezipotočí),
M.d.V.f.G.d.D.i.B., Jahrgang 31,
1893, NR. 2, S. 155-157

Gleichzeitig mit Hřeben, nämlich im Jahre 1312, wird auch Nespoding zum ersten Male urkundlich erwähnt. Diese Ortschaft liegt in einem Thale am Fuße des Lagauer Berges, im Gerichtsbezirke und südwestlich von Krumau.

Ihr Name weist darauf hin, daß sie nicht von den Deutschen, sondern von den Slaven, also wohl schon vor dem 13. Jahrhunderte angelegt worden ist; denn das Wort „Nespoding“ ist aus dem böhmischen Worte „Mezipotočí“ dadurch entstanden, daß sich die deutsche Zunge, welche hier schon seit Jahrhunderten herrscht, der ursprünglichen, ihr fremden Articulation anbequemte.

Als den ersten der Besitzer von Nespoding, deren Namen auf uns gekommen sind, lernen wir einen gewissen Albert kennen. Derselbe leistete Zeugenschaft, als am 4. März 1312 Bawor von Strakonitz seinem Burggrafen auf Poreschin, Johann von Wratzau, die Dörfer Winitz und Zwinelag verkaufte. *1)

*1) *Emler, Regesta III, p. 27. – Klimesch, Urkunden u. Regesten zur Gesch. D. Gutes Poreschin, S. 1.*

Da für die damalige Zeit außer dem Rosenberg'schen Marschall Albero oder Albert I. kein Harracher desselben Namens nachzuweisen ist, so muß man annehmen, daß er mit diesem identisch ist, wofern er überhaupt dem Harracher'schen Geschlecht angehörte.

Nach mehr als einem halben Jahrhunderte, nämlich im Jahre 1369, begegnen wir erst wieder einem Edelmann mit dem localen Prädicate „von Nespoding“. Dieser Edelmann war Johann Borowetz, der sich

Ruben (Kladenské Rovné), a jehož jméno se objevuje v četných listinách až do roku 1408. *2) (odkaz viz originál)

*2) Emler, Reliquiae tab. terrae r. Boh., I. 437. – Klimesch, a.a.O., S. 22.

Řečený nebyl žádný Harrach a mohl vlastnit pouze část Mezipotočí; neboť v téže době žili dva muži příbuzné Harrachovu rodu, kteří se rovněž psali „z Mezipotočí“. Jeden z nich se jmenoval Albert, druhý Johann.

Tito oba mohli být vnuci Alberta I. a synové Oldřich z Drochova. Zatímco první z nich je zmiňován během let 1363 a 1379 a zemřel, jak se zdá teprve krátce před rokem 1390, byl druhý v roce 1375 již mrtvý. *1) (odkaz viz originál)

*1) Pangerl, *Urkundenb. d. Stiftes Hohenfurt*, S. 126 u. 164-166. – *Truhlar, Registrum honorum Rosenbergieorum*, p. 29. – *Urkundl. Beilage ddo. 4. Juli 1390*.

Ačkoliv Albert II. zanechal vlastní potomky, nebyli tito následníky ve vlastnictví Mezipotočí; neboť my se v průběhu posledních dvou desetiletí 14. století setkáváme se dvěma majiteli osady, z nichž jeden (Johann ze Slavkova a Mezipotočí) náležel k slavkovské větvi Harrachů, druhý (Petr Višně) k rodu vladyků z Větrní. *2) (odkaz viz originál)

*2) *S. den Artikel „Laugau“! – Hoflehentafel in Prag*, XIV, f. 172, 179.

Každý z těchto dvou vlastnil jednu část osady. Přeci však se zdá, že v následující době Mikoláš Višně z Větrní, syn Petra z Višně, podíly sjednotil ve svých rukách. Řečený je sice uváděn často mezi lety 1385 a 1408, však jako pán z Mezipotočí nazván jen jednou, a to v posledně jmenovaném

in der Folgezeit nach dem benachbarten Gute Ruben zu benennen pflegte und dessen Name in zahlreichen Urkunden bis zum Jahre 1408 erscheint. *2)

*2) Emler, *Reliquiae tab. terrae r. Boh.*, I. 437. – Klimesch, a.a.O., S. 22.

Derselbe war kein Harracher und mochte nur einen Theil von Nespoding in seiner Gewalt gehabt haben; denn zu gleicher Zeit lebten zwei der Harrach'schen Sippschaft angehörigen Männer, welche sich ebenfalls „von Nespoding“ schrieben. Der eine davon hieß Albert, der andere Johann.

Diese beiden mögen Enkel Alberts I. und Söhne Ulrichs von Drochau gewesen sein. Während der Erstere innerhalb der Jahre 1363 und 1379 erwähnt wird und erst kurz vor dem Jahre 1390 gestorben zu sein scheint, war der Letztere im Jahre 1375 bereits todt. *1)

*1) Pangerl, *Urkundenb. d. Stiftes Hohenfurt*, S. 126 u. 164-166. – *Truhlar, Registrum honorum Rosenbergieorum*, p. 29. – *Urkundl. Beilage ddo. 4. Juli 1390*.

Obwohl Albert II. leibliche Nachkommen hinterließ, so folgten ihm dieselben doch nicht im Besitze von Nespoding nach; denn wir lernen in den zwei letzten Decennien des 14. Jahrhunderts zwei Inhaber des Ortes kennen, von denen der eine (Johann von Lagau und Nespoding) dem Lagauer Zweige der Harracher, der andere (Peter Wischně) dem Geschlechte der Wladyken von Wetteren angehörte. *2)

*2) *S. den Artikel „Laugau“! – Hoflehentafel in Prag*, XIV, f. 172, 179.

Jeder von diesen beiden gebot über einen Theil des Ortes. Doch scheint in der Folgezeit Nikolaus Wischně von Wetteren, ein Sohn Peter's von Wetteren, die Antheile beider in seiner Hand vereinigt zu haben. Derselbe wird zwar häufig zwischen den Jahren 1385 und 1408, doch als Herr von

roce. *3) (odkaz viz originál)

*3) *Pangerl, a.a.O., S. 248.*

Jeho dědicem je jeho syn Johann nebo Janek, který výhradně používal pouze predikát "z Mezipotočí" a jeho samostatná vláda spadá do doby 1427 až 1452. V roce 1427 prodal totiž tento jeho syn Tomanu Räuschelovi (Raisslowi) tvrz ve vesnici, podle které se nazýval, za 49 kop pražských grošů a za úhradu roční pozemkové daně 100 grošů, což osvědčili jeho strýc Matyáš Višně z Větrní, purkrabí v Krumlově a Mikuláš (Mikulášek) z Němče. *4) (odkaz viz originál)

*4) *Originalurkunde im Stadtarchiv zu Krumau.*

V roce 1438 se objevuje zmíněný jako svědek na jedné listině Harracha Buzka z Rubenu (Kladenské Rovné) pro Vaňka z Mostků (Pernlesdorfu) a v roce 1452 v listině svého bratrance Petra z Višně z Větrní pro Krumlovský farní kostel. *5) (odkaz viz originál)

*5) *Pangerl, Urkundenb. d. Stiftes Hohenfurt, S. 267 und 268. – Klimesch, Urkunden u. Regesten zur Gesch. d. Gutes Poreschin, S. 91.*

K rodu vladyků z Větrní patřili bezpochyby také Johann a Andreas z Mezipotočí, z nichž s prvním se setkáváme ve dvou listinách z let 1493 a 1498, s druhým ale v četných památkách z doby mezi lety 1497 až 1534. *1) (odkaz viz originál)

*1) *Klimesch, a.a.O., S. 112-115. – Böhmisches Landtafel in Prag, CCXXVI, A. 15. – Briccins, Titularz. – Sedláček, Hrady a zámky české, III. p. 91.*

„Nespoding“ nur einmal, u. zw. in dem letzterwähnten Jahre, genannt. *3)

*3) *Pangerl, a.a.O., S. 248.*

Beerbt wurde er von seinem Sohne Johann oder Janek, der sich ausschließlich nur des Prädicates „von Nespoding“ bediente und dessen selbständiges Walten in die Zeit von 1427 bis 1452 fällt. Im Jahre 1427 verkaufte nämlich dieser sein Sohn an Thoman Räuschel (Raisslowi) ein Gehöft in dem Dorfe, nach welchem er sich benannte, um 49 Schock Prager Groschen und gegen Zahlung eines jährlichen Grundzinses von 100 Groschen, wobei sein Oheim Matthias Wischně von Wetteren, Burggraf zu Krumau, und Nikolaus (Mikulassek) von Niemsching Zeugenschaft leistete. *4)

*4) *Originalurkunde im Stadtarchiv zu Krumau.*

Im Jahre 1438 erscheint derselbe als Zeuge in einer Urkunde des Harrachers Buzek von Ruben für Waněk von Pernlesdorf und im Jahre 1452 in einer solchen seines Veters Peter Wischně von Wetteren für die Krumauer Pfarrkirche. *5)

*5) *Pangerl, Urkundenb. d. Stiftes Hohenfurt, S. 267 und 268. – Klimesch, Urkunden u. Regesten zur Gesch. d. Gutes Poreschin, S. 91.*

Dem Geschlechte der Wladyken von Wetteren gehörten ohne Zweifel auch Johann und Andreas von Nespoding an, von denen uns der Erstere in zwei Urkunden aus den Jahren 1493 und 1498, der Letztere aber zahlreichen Denkmälern aus der Zeit von 1497 bis 1534 entgegentritt. *1)

*1) *Klimesch, a.a.O., S. 112-115. – Böhmisches Landtafel in Prag, CCXXVI, A. 15. – Briccins, Titularz. – Sedláček, Hrady a zámky české, III. p. 91.*

Onen mohl být synem, druhý vnukem výše jmenovaného Johanna nebo Janka. Andreas byl ženatý s Ursulou z Komařic a Slavkova, které dal zajistit věno v hodnotě 62 ½ kop grošů na svých statcích (1497).

Prostřednictvím této své manželky se také dostal k vlastnictví Slavkova a spojil je s otcovským dědictvím. Od té doby sdílejí oba statky tentýž osud. *2) (odkaz viz originál)

*2) viz článek „Lagau“.

**Překlad do češtiny: Helga Grimmová,
Třeboň, spolupráce Bernhard Riepl,
Kaplice**

Jener mag ein Sohn, dieser ein Enkel des vorerwähnten Johann oder Janek gewesen sein. Andreas war mit Ursula von Komařitz und Lagau vermählt, welcher er die Mitgift im Betrage von 62 ½ Schock Groschen auf seinen Besitzungen versichern ließ (1497).

Durch diese seine Hausfrau kam er auch in den Besitz von Lagau und vereinigte dasselbe mit dem väterlichen Erbgute. Seitdem haben beide Güter ein und dasselbe Schicksal getheilt. *2)

*2) S. den Artikel „Lagau“.